

**DE
TWAALFDE
PLAAG**

De Twaalfde Plag

Tine Van Bouwel

De Twaalfde Plag

Auteur: Tine Van Bouwel

Uitgever: Tivabo

Eerste druk: maart 2026

Omslagontwerp & vormgeving: Tine Van Bouwel

ISBN: 978-94-038-6930-8

NUR: 301 / 330 (Thriller)

Copyright © 2026 Tine Van Bouwel / Tivabo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Disclaimer Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de fantasie van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of werkelijke gebeurtenissen berust op louter toeval.

Voor mijn papa,
nog niet vergeten.

HET HEDEN

1

Eva zette de zware kruiwagen puffend neer en pulkte afwezig aan de verse beet op haar bovenarm. Er zaten al korstjes op en het ding jeukte verschrikkelijk. Binnen een week zouden de tandafdrukken wel genezen zijn en zich voegen bij de rest. Zo ging het altijd. Ze genas snel.

Het lichaam van de jonge vrouw was voor een groot deel bedekt met een grillig mozaïek van tandafdrukken, meer grote dan kleine. Zoals zo vaak volgde ze onbewust met haar middenvinger de twaalf diepe afdrukken op haar rechteronderarm. Die had papa gemaakt. Een blijvende herinnering.

Ze blies een paar haarsprietten uit haar gezicht. Die ochtend had ze haar lange bruine haren in een losse vlecht geduwd, maar het weerspannige, dikke haar liet zich nooit volledig temmen. Gisterenavond had ze het eindelijk kunnen wassen. Hoog tijd ook: het was ondertussen zo vet en vuil dat het bijna uit zichzelf rechtop bleef staan.

Gebogen over een emmer in het kleine tuinhuis had ze met een oude beker koud water over haar hoofd gegoten tot haar haren doornat en ijskoud waren. Het stenen huisje lag in de verborgen tuin naast de grote keuken. Op haar eerste dag op school, toen ze alles nog voorzichtig verkende, had ze in het tuinhuis de waterpomp ontdekt: een groen geverfde metalen handpomp boven een diepe porseleinen wasbak. Het ding zag er ellendig uit, roestig, vol vieze spinnenwebben, en in geen honderd jaren gebruikt leek het wel. Maar toen Eva aarzelend aan de hendel had getrokken, borrelden de pijpen luidruchtig en na een paar keer pompen spoot het water gutschend uit de brede tuit. Eerst bruin en vies, maar al snel helder.

Eva was opgelucht in lachen uitgebarsten. Drinkwater was de voorbije weken een enorm probleem geweest. In de eerste dagen alleen in huis, na papa, hadden de kranen nog gewoon gewerkt. Opendraaien: water. Toedraaien: klaar. Simpel.

Tot het water opeens wegbleef. Van de ene dag op de andere. Ze had koppig geprobeerd, keer op keer, zelfs de hoofdkraan nagekeken, compleet zinloos natuurlijk. Buiten Eva was er niemand meer die die kraan had kunnen dichtdraaien. Er werkte niets meer.

En er was niemand die ze kon bellen. Geen loodgieter in een wit busje die “vlug eens” de toevoer kwam repareren. Geen klantendienst van de watermaatschappij om tegen te klagen. Geen burens om te vragen of ook zij zonder water zaten.

Er was niemand.

Alleen Eva.

Een studente van twintig die nog nooit een schroef had aangedraaid of een hamer had vastgehouden.

Zichzelf vervloekend dat ze het bad niet op voorhand met water had gevuld, had ze het water uit beide stortbakken voorzichtig in lege flessen gegoten. Dat leverde een paar liter op. Daarna had ze regenwater geprobeerd op te vangen in elke pot en pan die ze kon vinden.

In films leek dat altijd een briljant idee, maar in het echte leven werkte het niet zo. In België regende het dan wel vaak, maar de buien waren te kort om echt drinkbaar water op te leveren.

Voortgedreven door dorst was ze uiteindelijk verplicht geweest om de betrekkelijke veiligheid van haar huis te verlaten. Ze had de

voorkeur van haar thuis, waar ze bijna twintig jaar had geleefd, zachtjes achter zich dichtgetrokken en was vertrokken. Alles wat vertrouwd was, alles van vroeger, achterlatend.

Op haar rug droeg ze alleen de grote rugzak van papa, teruggevonden op zolder. Volgepropt met een blik ravioli, een doos maffe koekjes, een open pak crackers en een blikopener. In de zijzakjes had ze een pillicht met extra batterijen geduwd, een paar familiefoto's en een allegaartje van spullen dat misschien ooit van pas kon komen. Haar oude slaapzak van zomerkamp had ze strak opgerold bovenop vastesjord.

Het had haar weken gekost om de twaalf kilometer naar de school te overbruggen. Altijd voorzichtig. Traag bewegend. Dorpen en huizen zoveel mogelijk vermijdend. Altijd luisterend. Altijd uitkijkend naar overgebleven geïnfecteerden. Altijd bang.

Alleen en bang.

Ze streek, in gedachten verzonken, over haar vlecht. Die voelde zacht aan. Godzijdank had de school meer dan genoeg shampoo en conditioner om een heel leger meisjes van frisse haren te voorzien. Met het koude water en de geurende producten had ze de vuilresten zo goed mogelijk weggewerkt. Haar haar rook weer een beetje naar vroeger.

Nu Eva zelf nog.

Ze keek naar de wachtende kruiwagen en zuchtte diep. Dit was eigenlijk mannenwerk, geen werk voor een jonge, tengerere vrouw zoals zij. Haar rug voelde gebroken aan. Ze kneep voorzichtig in haar pijnlijke bovenarmen. Ze kreeg al serieuze spierballen. Nog een paar weken voortploeteren en ze werd een heuse bodybuildster. Ze glimlachte. Dat zou pas een vreemd zicht zijn. Maar wel handig.

Ze strekte kreunend haar rug, veegde haar vuile, zweterige handen af aan haar shirt en keek tevreden naar het lapje grond voor haar. Nog een paar loodzware kruiwagens met zakken potgrond, en het werd een volwaardige veldje. Althans, dat hoopte ze. De aarde zag er mooi egaal uit: donkerbruin, voedzaam, klaar om beplant te worden met aardappelen.

Een kleine voorraad knolletjes lag rustig te kiemen in een van de zuidklassen. Daar viel meer zonlicht binnen, en dat hadden ze nodig om te spruiten. Ze had een honderdtal knollen apart gelegd, meer was

er niet over van haar trip een half jaar geleden naar een nabijgelegen veld.

Ze had genoeg aardappelen uitgegraven om maanden van te kunnen eten. Haar hele bakfiets had ze ermee volgeladen: de laadbak propvol met modderige bruine knollen, en achteraan nog een volle krat op het passagierszitje. Ze had het ding heel de weg naar huis moeten voortduwen, en het had uren geduurd voor ze thuis was, waarna het kreunend de geest had gegeven.

Maar dat had niets uitgemaakt. Ze had haar aardappelen, en dat was het belangrijkste.

Alleen... niets blijft duren. Zelfs geen gigantische hoop aardappelen.

In de schoolbibliotheek had ze tijdens het rondneuzen een boekje gevonden over het telen van aardappelen. Dat had haar op het idee gebracht om zelf een aardappelveldje aan te leggen. Dan hoefde ze in de toekomst hopelijk niet meer op zoek te gaan naar die dingen. Volgens het boek moest je planten tussen april en mei. Wel... het was begin april nu, volgens de berekeningen op haar zelfgemaakte kalender, en ze kon het niet langer uitstellen.

Voor de hoofdingang van de school had ze een stuk gazon van twintig bij vijf meter afgebakend en omgespit. De vorige dagen had het hevig geregend, waardoor de grond nat, kleverig en loodzwaar was geweest, vol kronkelende regenwormen. Ze had bijna een week nodig gehad om het stukje grond om te spitten: een uur graven, een half uur rusten. Ondanks het frisse weer had ze gezweet alsof ze in een sauna stond.

Ze wreef over haar handen. De blaren waren bijna genezen; alleen lelijke rode plekken, als droog rauw vlees, bleven nog zichtbaar. Het was een ellendig karwei geweest, maar noodzakelijk. En er was niemand anders om het te doen.

Eva trok de bovenste zak potgrond van de stapel die klaarlag naast het veld. Hij gleed zwaar opzij en landde met een doffe plof op de grond. Met een scherp mes sneed ze een groot kruis in de plastic verpakking. Dikke, zwarte aarde kwam geurig tevoorschijn. Ze greep de zak bij de twee hoeken, kieperde hem om en schudde tot hij helemaal leeg was. Daarna frommelde ze de verpakking tot een slordige bal en gooide die op de groeiende stapel lege zakken.

Ze keek om zich heen op zoek naar de hark. Waar had ze dat ding nu weer laten slingeren? Achter het wiel van de kruiwagen zag ze een stukje steel uitsteken. Ze liep erheen, zette haar voet op de tanden van de hark en ving de steel soepel op toen die opsprong. Met vaardige halen verdeelde ze de donkere aarde over het veld. Zo.

Ze smeedde de hark aan de kant, keek naar de volgende zak en blies haar ingehouden adem uit vooraleer opnieuw te beginnen.

Nog vijf kruiwagens, dacht ze verbeteren. Nog vijf kruiwagens met vijf zakken erop, en haar werkdag zat erop. Nog een paar uurtjes doorwerken, en ze kon morgen eindelijk beginnen met planten.

De nu lichtere kruiwagen terugduwen naar het magazijn voelde als een kleine adempauze voor haar vermoeide armen. Ze reed het ding door de grote schuifdeuren naar binnen en keek rond in de enorme schuur.

Het leek wel een voorraad voor een heel dorp. Meer dan genoeg potgrond voor vijftig aardappelvelden: honderden zakken keurig gestapeld op pallets in het midden van de ruimte. Tegen de linkerwand stonden hoge metalen rekken vol zaden, meer dan ze ooit zou kunnen gebruiken.

Ze liep erheen en liet haar blik over de etiketten glijden. Bloemzaden en bollen zou ze nog even laten liggen, misschien later. Eetbare zaden waren nu belangrijker.

Ze zette de kruiwagen neer, stapte naar de wand en las gulzig de naamplaatjes die met tape op de kartonnen dozen waren geplakt. Bloemkool. Andijvie. Erwtten. Het water liep haar in de mond.

Bloemkool... zachte witte roosjes in een warme, smeuge melksaus. Met veel nootmuskaat. Ze voelde haar smaakpapillen tintelen bij de gedachte; de dikke saus, de geur, de vertrouwde smaak.

Voor ze het goed beseftte, kwam een herinnering zachtjes bovendrijven, beelden van vroeger, toen alles nog normaal was.

Ze glimlachte weemoedig, verdwaald in het moment.

Ze zitten samen in de gezellige eetkamer, het grote licht boven de tafel aangestoken omdat het al donker wordt buiten. Het katoenen tafelkleed met de kleine gele bloemen die mama zo mooi vindt. Taupekleurige servetten van zacht linnen. Het flikkerende televisiescherm in de woonkamer.

Mama, papa en Eva aan tafel, pratend over school en werk, lachend. Restjes avondmaal nog op de borden. Lege glazen. Papa die mama plaagt. Mama die lacherig doet alsof ze hem gaat slaan met haar servet. Papa die het stukje stof vastgrijpt en haar speels naar zich toe trekt om haar te kussen.

Dan schuift een ander beeld genadeloos voor het eerste. Ruw. Ongefilterd. Onverzoenlijk.

Papa die mama grauwend in haar gezicht bijt. Zijn gelaat verwrongen tot een masker van pure razernij. Haar onderlip tussen zijn tanden, het zachte vlees losscheurend met een afschuwelijk nat geluid. Mama die terugvecht, haar vingernagels klauwend langs papa's oren haalt totdat het bloed in dikke, donkere stroken langs zijn kraag loopt.

En Eva, roerloos in de deuropening.

Hulpeloos. Geluidloos krijsend.

Handen over haar oren.

Ogen wijd opengesperd.

Eva jammerde zacht. Eén hand voor haar mond, de andere tot een vuist gebald tegen haar borst. De ogen dichtgeknepen, trillend.

Stop ermee.

Niet denken.

Niet terugkijken.

Niet opnieuw beleven.

Alleen aan de leuke dingen denken. De normale dingen. De dingen van vóór alles fout liep.

Ze vocht het beeld weg, dwong zichzelf naar het tafereel te gaan dat wél goed was: de tafel, het warme licht, de geur van eten, het lachen. Familie.

Haar ademhaling werd langzaam rustiger. Kalmer. Ze ontspande haar vuist en liet haar armen zakken. Zacht in- en uitademen. In en uit.

Dat was beter.

Ze opende haar ogen weer, knipperde het vocht weg en richtte haar blik opnieuw op de stapels potgrond voor haar. Geen tijd te verliezen. Werken. Doorgaan. Ze had al genoeg gehuild. Tranen brachten niets op. Alleen hard werken bracht iets op.

Eva greep een zak potgrond, gooide hem in de wachtende kruiwagen en zette zich weer aan het werk.

Nog vijf ritjes, en haar werkdag zat erop.

2

Eva keek door de spijlen van het grote hek. De groene stof van haar dunne jas ritselde zacht. Het dichtstbijzijnde huis lag ruim tweehonderd meter verder en was nog net zichtbaar. Te ver om gezien te worden, toch bleef ze altijd alert. Ze bewoog zich geruisloos en langzaam.

De sukkels reageerden fel op beweging, dus traag was de boodschap.

Ze voelde zich nooit helemaal veilig aan het hek. Haar blik gleed langs de wijduitstaande tralies. Een klein kind zou zich er misschien door kunnen wringen. Of een verdwaalde hond. *Als* die er nog waren. Het was al weken geleden dat ze ergens een hond had horen blaffen.

Als er nu een manier bestond om die openingen af te dekken... Ze fronste nadenkend.

De stapels plastic zakken naast het aardappelveld schoten haar te binnen. Als ze die kon samenvoegen tot grotere lappen, kon ze de poort misschien dichten. Ze staaarde peinzend naar het hek. Een flapperend wit doek zou wel het tegenovergestelde effect hebben van wat ze wilde, dus moest ze iets verzinnen om ze te verbergen. Camouflage met takken? Modder? Iets om over na te denken...

Ze wierp nog een laatste argwanende blik naar het huis in de verte en zette haar ronde voort. De bakstenen muur die het volledige domein omringde, torende drie meter hoog boven haar uit. Ooit bedoeld om kinderen binnen te houden... nu perfect om iets anders buiten te houden.

De muur was haar belangrijkste bescherming tegen de buitenwereld, dus inspecteerde ze hem bijna elke dag.

Ze liet haar vingers liefkozend langs de ruwe bakstenen glijden. *Mijn beste vriend.* Ze was niet echt bang dat de sukkels erover zouden klimmen. Ze had nog nooit een grotere sukkel doelbewust een trap zien nemen, zeker geen hoge. Ze leken vooral geïnteresseerd in alles wat zich recht voor hun neus bevond. Of eronder. Naar boven kijken stond blijkbaar niet in hun repertoire.

Overdag zagen ze al slecht, 's nachts waren ze vrijwel blind. Dat slechte zicht had haar al meer dan eens het leven gered. Het leek op een soort tunnelzicht: enkel wat vlak voor hen bewoog, registreerden ze. Bewegende dingen, liefst.

Niet goed kunnen zien maakt het leven moeilijker. Spijtig voor de sukkels.

Maar goed voor Eva.

Ze ging ervan uit dat, als ze al worstelden met een trap, een muur van drie meter zeker geen optie was. Gelukkig maar. Het echte gevaar lag elders: omgevallen bomen, laaghangende takken. Grote sukkels die zich net als de kleintjes lieten zakken en op handen en voeten begonnen te kruipen, tien keer sneller en griezeliger. Ze had meermaals gezien hoe ze in een rotvaart op vier ledematen achter een dikke rat aangingen.

De kleintjes waren nog erger. Misschien konden ze per ongeluk op een gevallen tak terechtkomen... en voor je het wist zaten ze over de muur. Verdomd snel, die kleine sukkeltjes. Maar die kans was miniem. De kleintjes waren allemaal verdwenen ondertussen.

Aangekomen bij de zuidhoek van het perceel liep ze naar het kleine laddertje dat een paar meter van de muur verwijderd naast een boom lag. Ze tilde het roestige gevaarte op en droeg het zo geruisloos mogelijk naar de muur. Voorzichtig zette ze het laddertje neer en klom omhoog. Bijna boven hield ze halt en viste een kleine spiegel uit de zak van haar groene parka.

Het was een oude fietsspiegel die ze in de werkplaats gevonden had, verstopt in een van de talloze schuifjes van de enorme houten wandkast daar. Met één hand hield ze zich stevig aan de ladder vast, haar rug tegen de muur gedrukt. Met de andere arm stak ze de spiegel langzaam omhoog, het glas naar haar toe gericht.

Een miniatuurversie van het weiland achter de muur verscheen in het reflecterende oppervlak. Ze draaide de spiegel zachtjes heen en weer, bedachtzaam, opletend dat de zon niet in het glas weerkaatste.

Geen aandacht trekken.

Nooit aandacht trekken.

Ze zag niets bewegen. Voorzichtig liet ze haar arm zakken, stopte de spiegel terug in haar zak en klom de laatste treden omhoog. Ze hief haar hoofd net boven de muur uit.

Niets.

Het gras stond bijna een halve meter hoog. Het was jaren geleden dat hier nog paarden hadden gegraasd. De groene vlakte was overal even dicht begroeid, geen donkere sporen, geen platgelopen lijnen, niets dat erop wees dat iets of iemand hier had gelopen of gekropen.

Hoog gras was in het verleden af en toe gevaarlijk gebleken, maar zoals papa altijd zei: *"Je kunt een minpunt ook gebruiken als een pluspunt."*

En gelijk had hij.

Het gras werkte nu als een natuurlijke alarminstallatie. Sukkels waren niet slim genoeg om hoge begroeiing te vermijden; ze banjerden er roekeloos doorheen, op jacht naar beweging, en lieten steevast een spoor van platgetrapte stengels en gebroken twijgen achter. Als hier iets was langsgekomen, zou Eva het gezien hebben.

Ze keek even omhoog. Het bleef al langer licht. Ze haatte de koude seizoenen: korte dagen, schraal voedsel, eindeloze duisternis. De gedachte aan de warmte van de zomer gaf haar een klein sprankje opluchting.

De jonge vrouw wierp nog een laatste blik op het weelderige gras en daalde voorzichtig de ladder weer af.

3

Ze plaatste haar vuile bord en bestek in de emmer, stapelde de kookpot erbovenop en zette het volgeladen ding in de gang. Voorzichtig sloot ze de voordeur en tilde de zware houten balk op die naast de deurstijl stond. Met een geoefende beweging schoof ze hem in de haken die ze twee jaar geleden zelf had geïnstalleerd.

Ze wandelde naar het grote raam en schoof het zware overgordijn een klein stukje opzij. Buiten was het volledig donker. Geen enkel lichtpuntje. Haar kamer keek uit op de achterkant van het domein; het dorp lag aan de andere kant. Dat maakte het iets veiliger, maar Eva nam nooit risico's.

Nooit. Nimmer. Never.

Ze had geen idee in hoeverre die arme sukkels nog konden nadenken.

Pas twee dagen geleden had ze er nog een nieuwe gezien, verscholen in een donker winkelportaal. Hij had haar niet opgemerkt, en zij was langzaam achteruitgestapt tot ze buiten zijn beperkte gezichtsveld was. Ze werden steeds schaarser, ja... maar dat betekende niet dat ze op een dag allemaal verdwenen zouden zijn.

Daar zomaar van uitgaan?

Dat zou dom zijn.

En Eva was allesbehalve dom.

Ze schudde bijna onmerkbaar haar hoofd. "Niet dom," fluisterde ze zacht.

Ze liet het gordijn weer zakken, schonk zichzelf een groot glas rode wijn in en plofte neer in de versleten sofa die dicht bij de houtkachel

stond. Dit was het beste plekje van de kamer 's avonds: warm, zacht, veilig onder een dekentje.

Ze schoof de olielamp op het bijzettafeltje dichterbij, nam het versleten boek dat ernaast lag en sloeg het open op de pagina waar ze gisterenavond gebleven was. Een dunne roman uit de schoolbibliotheek. De knappe piraat uit het boek zou Angelique, zijn wulpse gevangene, vanavond proberen te verleiden.

Eva glimlachte. Passie uit de tweede hand was beter dan niets.

Ze nam een grote slok wijn, nestelde een kussen comfortabeler in haar rug en begon te lezen.

Een uur later trok een knappend geluid haar aandacht naar de houtkachel. De blokken waren bijna opgebrand. Ze legde zuchtend het boek opzij, opende het kacheldeurtje en nam een groot stuk droog hout uit de oude rieten mand naast de kachel. Met een zachte plof liet ze het op het vuur vallen. Met een beetje geluk zou haar kamer morgenvroeg nog aangenaam warm zijn.

Ze sloot het deurtje en bleef even kijken naar de likkende vlammen. Daarna dronk ze het laatste restje wijn rechtstreeks uit de fles, en kroop in bed. De vlammen weerspiegelden in het donkere televisiescherm aan de muur. Het flakkerende licht danste als een herinnering.

Eva keek er dromerig naar. Het zou zo fijn zijn als ze dat ding weer aan de praat kreeg. Alles was er: zonnepanelen, een batterij, kabels... Het enige wat ontbrak, was *kennis*. Ze had geen idee hoe ze eraan moest beginnen.

Misschien moest ze binnenkort nog eens een poging wagen, besloot ze slaperig. Als ze tijd had. Eerst de aardappelen planten.

Ze trok het dekentje hoger op en sloot haar ogen. Haar gedachten dreven langzaam terug... terug naar vroeger. Samen met mama en papa in de zetel, kijkend naar het nieuws. Toen de ziekte nog ver weg leek, een verontrustend item op tv, iets wat andere mensen, in een ander land, overkwam.

Niet hen.

HET BEGIN

4

Eva was zaterdagochtend thuisgekomen. Tijdens de week zat ze op kot in Antwerpen voor haar opleiding Personeelswerk aan de Hogeschool. Ze *moest* eigenlijk niet op kot, zo ver was Antwerpen nu ook weer niet, maar haar ouders vonden het een goed idee dat ze alvast wat zelfstandigheid opbouwde. Iets wat Eva zelf stiekem ook wel fijn had gevonden. Het alleen wonen beviel haar, maar de vuile was bracht ze nog altijd braaf mee naar mama.

Ze had zichzelf binnengelaten met haar sleutel en mama en papa in de woonkamer gevonden, allebei in de zetel, vastgeplakt aan de tv. Dat was totaal niet hun gewoonte.

Eva grinnikte.

“Om elf uur al voor de tv? Schande.”

Het was als grapje bedoeld, maar haar ouders hadden niet eens opgemerkt dat ze was binnengekomen.

“Papa?”

“Sorry, schatje.”

Papa sprong recht om haar een kus te geven. Mama vloog meteen uit de zetel en sloeg haar armen om Eva.

“Eindelijk thuis! Ga zitten, liefje. Wil je iets drinken?”

Eva liet zich verbouwereerd neerploffen naast papa. Die nam de afstandsbediening en zette het volume hoger.

“Sorry, schat... ik wil dit eerst zien.”

Eva trok haar wenkbrauwen op en liet haar blik naar het scherm glijden.

Het bezorgde gezicht van Tom Vermeulen, haar favoriete nieuwsanker, vulde het scherm.

“De situatie in Afrika lijkt ondertussen volledig uit de hand te lopen,” begon Tom, zijn stem onrustig maar gecontroleerd. “Een groot deel van de lokale bevolking is besmet met wat vermoedelijk een nieuwe griepvariant is. De ziekenhuizen raken overvol en buiten staan ellenlange rijen mensen te wachten om binnen te geraken.”

Tom tikte even met zijn balpen op het stapeltje papieren voor hem. “Zoals u deze ochtend al kon zien, blijven de zieken toestromen. Familieleden brengen hun dierbaren naar de al overvolle ziekenhuizen, maar door de extreem hoge besmettingsgraad worden velen van hén op hun beurt binnen de kortste keren ziek. Heel wat mensen blijven uiteindelijk gewoon op straat liggen. In een groot deel van de medische faciliteiten in Rwanda zijn ondertussen geen vrije bedden meer beschikbaar. Er wordt gemeld dat patiënten in de gangen op losse matrassen worden gelegd.”

Mama zuchtte hoorbaar vanuit de keuken. Ze kwam de woonkamer binnen, keek naar papa en schudde haar hoofd.

“Hier gaan we weer. Stopt het dan nooit?”

Papa stak koppig zijn onderlip vooruit, zijn standaardreactie wanneer hij het niet eens was met mama. Hij haalde zijn schouders nauwelijks zichtbaar op.

“Dit is helemaal anders dan vijf jaar geleden, schat. Da’s appels met peren vergelijken.”

Mama trok een gezicht. “Ik hoop gewoon dat ze hun beelden beter screenen deze keer. Ik heb geen zin om nog eens naar dode mensen te kijken. Echt niet, Luc.”

Papa zei niets en richtte zich verder op het nieuws.

Achter Tom verscheen een foto van een ziekenhuis, duidelijk een archiefbeeld, want er was geen mens te zien. Alleen een anoniem

gebouw. Tom keek recht in de camera en liet zijn mondhoeken even omhoogkomen, een poging tot een geruststellend glimlachje.

“Ondertussen krijgen veel ziekenhuizen in de grotere steden bijstand van het leger,” vervolgde hij. “De regering heeft de situatie officieel uitgeroepen tot een nationale ramp om die militaire hulp wettelijk toe te laten. Die bijstand dient niet alleen voor veiligheid, maar vooral om logistieke ondersteuning te bieden aan het medisch personeel: het opzetten van noodd tenten, het vervoeren van materiaal en het opvangen van het steeds groter wordende aantal zieken.”

Mama zette een glas cola voor Eva neer en ging in de kleine zetel zitten.

“Wat is er allemaal aan de hand?” vroeg Eva zacht.

“Kijk gewoon even mee, schat. Ik wil dit eerst zien.” Papa keek haar niet eens aan.

Wat was er toch gaande? Was iedereen gek geworden?

Eva richtte haar blik weer op het scherm.

Tom Vermeulen hield zijn vinger tegen zijn oortje, luisterde even en knikte kort. Hij keek terug de camera in, nog steeds met die bezorgde frons.

“Ik hoor net dat we contact hebben met een reporter ter plaatse,” zei hij. “Onze collega van het NOS-journaal, Ellen Gelder. We proberen verbinding te leggen.”

Achter Tom sprong het beeld over naar het gezicht van een blonde vrouw. Ze droeg een simpel T-shirt, oranje met zwarte strepen, de strepen flikkerden op het scherm, bijna irritant. Raar. Reporters zagen er normaal altijd keurig uit. Dit shirt, die rommelige print... dat zouden ze nooit toelaten.

Misschien ging het er in Afrika anders aan toe.

“Ellen, bedankt dat je tijd maakt voor ons,” begon Tom. “Ik begrijp dat jij meer informatie hebt over de situatie ter plaatse?”

Het duurde enkele seconden voor de vrouw het bericht ontving. Ze knikte.

“Hallo Tom. Zoals je al kon horen, is het hier een chaos van jewelste. Het medisch personeel doet wat het kan, maar deze nieuwe griepvariant blijft zich razendsnel verspreiden en de artsen krijgen het niet onder controle.”

Ze keek even omlaag toen iemand een papiertje in haar hand duwde.

“Ik krijg net bericht dat de besmettingsgraad nu officieel boven de vijftig procent is gestegen.” Ze zweeg een fractie, liet het briefje vallen en veegde haar hand af aan haar shirt. Haar blik schoot verward terug naar de camera. Grote, wijd opengesperde ogen. Een korte pauze.

“Een uur geleden maakten we deze beelden.” Ze knikte naar iemand buiten beeld en liep weg.

Tom leek even niet te weten wat zeggen, maar herpakte zich snel.

“Bedankt, Ellen. Dat klinkt... inderdaad zorgwekkend.” Hij deed alsof de vrouw nog steeds aan de andere kant van de lijn hing, maar Eva wist beter. Dat signaal was allang weg.

Tom richtte zich opnieuw tot het publiek.

“Beste kijkers, de situatie lijkt daar inderdaad niet zo vlot te gaan als men zou hopen.” Weer dat kleine, nerveuze glimlachje.

“Ik herinner u eraan dat de beelden die we nu gaan tonen, minder dan een uur geleden zijn opgenomen, in de buurt van een ziekenhuis in Kigali, hoofdstad van Rwanda, in Oost-Afrika.”

5

Eva nam haar glas cola en dronk het halfleeg. Haar mond voelde droog. Haar ouders maakten haar nerveus. Hoe kon het dat ze dit allemaal gemist had?

Ze was de laatste dagen druk bezig geweest met haar kot op te ruimen. De grote vakantie was begonnen en ze had zich voorgenomen om twee maanden lang lekker lui thuis te hangen. Bediend worden door mama, uitgaan met haar vriendinnen, niets *moeten*.

Ze had niet veel vriendinnen, maar degene die ze had waren goed. Echte vriendinnen. Kwaliteit boven kwantiteit.

Tijdens het opruimen van haar kleine studentenkamer had ze geen nieuws gekeken. Ze keek sowieso bijna nooit naar het nieuws; daar werd je alleen maar depressief van. Hongersnood hier, milieuramp daar, dingen waar je als klein, onbenullig mens toch niets aan kon veranderen.

Dus had ze muziek opgezet. Muziek maakte alles lichter.

Het beeld op de tv veranderde plots. Het gezicht van Tom verdween en maakte plaats voor een schokkerig beeld van een stad. Kigali, vermoedde Eva. De beelden leken vanop hoogte gefilmd, misschien vanuit een hotelkamer. De camera bewoog naar de rand van een balkon.

Eva en haar ouders leunden tegelijk naar voren.

Het beeld zakte omlaag, alsof de cameraman een overzicht wilde geven van wat beneden gebeurde. De opname schudde zo hevig dat Eva bijna de neiging had om de tv tegen te houden.

“Wat is dat? Kan jij iets zien, Luc?” vroeg mama.

Papa schudde zijn hoofd, zijn gezicht strakgespannen.

“Wat zijn dat? Die zwarte stipjes...” Eva kneep haar ogen half dicht. Er klopte iets niet.

Dan viel het haar plots in. “Er is geen beweging op straat.”

Papa keek haar aan. “Wat bedoel je?”

“Er rijden geen auto’s,” zei Eva. “Zie je? Helemaal niets.”

Ze tuurden opnieuw naar het scherm. Rechtsboven bewoog iets, een kleine, witte rechthoek. Een vrachtwagen die zich tergend traag door de straat voortbewoog.

Verder... niets. Een hele stad, totaal stil.

Het beeld veranderde plots. De cameraman bevond zich nu in een ziekenhuis. Of toch... iets wat daarvoor moest doorgaan.

Het leek in niets op wat Eva kende van thuis. Geen ruime inkomhal zoals die van Klina Brasschaat, waar ze een paar weken geleden nog op kraambezoek was geweest bij een klasgenote die net bevallen was van een schattige baby. Daarna was ze met Nora nog een koffietje gaan drinken in de cafetaria beneden, supergezellig, beiden stiekem opgelucht dat zij niet degenen waren die daarboven lagen, met een pasgeboren hoopje mens warm tegen hun borst gedrukt.

Dit ziekenhuis... was het tegenovergestelde. Klein. Benauwd. Claustrofobisch.

Waarschijnlijk kwam dat door de massa mensen die door elkaar liepen en overal verspreid op de vloer lagen.

Ze zag mensen in witte en groene kledij met mondmaskers op. Voornamelijk donkere gezichten, grote witte ogen die fel afstaken tegen de lichte stof. Hier en daar zag ze een blanke arts of verpleegkundige tussen de patiënten. Hun lichte huid stak opvallend af tegen de vele donkere handen en gezichten rondom hen. En tussen hen door: soldaten. Gewapend. Ernstig.

Maar het waren de patiënten die de woonkamer in stilte hulden.

Tientallen zieken lagen samengepropt in het kleine stukje gang dat de cameraman filmde. Sommigen hadden het geluk op een brancard te liggen, maar de meesten lagen gewoon op de vloer, op matrassen, lakens, of helemaal niets. De lichamen lagen zó dicht bij elkaar dat er amper ruimte was om tussen te stappen.

Af en toe reikte er een hand omhoog naar de camera. Monden bewogen.

Woorden die ze niet kon horen.

En dan werd het Eva duidelijk. Die handen... die monden... die bewegingen...

Ze vroegen om water.

De meesten bleven echter roerloos liggen. Ogen gesloten. Lippen gesprongen. Huid grauw en vlekkerig, alsof het leven eruit wegsijpelde.

Plots verscheen een close-up. Het gezicht van een angstige vrouw vulde het scherm. Haar witte tanden staken fel af tegen de uitgedroogde, gebarsten lippen, waardoor haar mond onnatuurlijk groot leek. Ze bewoog haar lippen, zei iets, smeekte misschien, maar er was geen geluid.

Het wit van haar ogen was dooraderd met fijne, rode bloeduitstortingen. Ze stopte abrupt met praten en bracht haar handen naar haar gezicht.

Eva telde onbewust mee.

Eén.

Twee.

Drie.

Vier.

Vijf.

Zes.

Zes keer niesde de vrouw, elke nies schokkerig en pijnlijk. Druppels snot vlogen alle kanten op. Tranen liepen langs haar wangen naar beneden en mengden zich met het slijm rond haar neus en mond.

“Jeezes!”

Mama klonk geschrokken. “Serieus griepje, als je ’t mij vraagt.” Ze trok een papieren zakdoekje uit haar mouw en snoot snel haar neus.

Het camerabeeld schoof bibberig verder en richtte zich op een van de roerloze zieken op de vloer.

“Ga eens wat dichterbij, man!” Papa stond recht en ging vlak voor de tv staan. Hij keek naar mama, dan naar Eva.

“Zagen jullie dat?”

“Snot misschien?” Eva had spijt dat ze niet beter had opgelet.

Papa schudde zijn hoofd. “Nee nee, dat was geen snot.” Hij zakte terug in de zetel en begon achter zich te zoeken. “Waar ligt dat ding toch... Godverdomme!”

“Luc, alsjeblieft. Blijf nu kalm.” Mama keek boos naar hem en knikte onopvallend naar Eva. “De kleine is er wél bij, hé?”

Eva grinnikte. In mama’s ogen was ze nog altijd zes jaar oud.

Papa keek naar zijn dochter en zijn blik verzachtte meteen. “Sorry, schatje.”

“Het is oké, papa. Ik ben erger gewend.” Ze glimlachten naar elkaar. Papa knipoogde.

“Blijf nu toch kalm, Luc. Denk aan je bloeddruk.” Mama schoof wat comfortabeler in haar zetel en ze richtten zich allemaal weer op de tv.

Blijkbaar was de cameraman niet langer welkom in het ziekenhuis. Twee boze soldaten kwamen dreigend dichterbij met uitgestoken handen. Het beeld schokte wild toen hij zich omdraaide en door de gang liep. De camera zakte plots naar zijn eigen voeten, er volgde één seconde zwart beeld...

...en toen stond hij buiten.

De blonde reporter van daarnet verscheen even in beeld en verdween weer. De camera draaide naar een groot plein vol groen, onder een helderblauwe lucht. Een brede straat, zonverlicht en... leeg.

Eva had geen idee dat Rwanda zo mooi was. De stad leek ruim, open, met prachtige gebouwen.

Maar ook hier reden geen auto’s.

De cameraman draaide langzaam in een wijde cirkel. Overal op straat lagen mensen. Soms zat er een familielid naast hen, die wanhopig probeerde schaduw te maken met een doek of jas. Maar de meesten lagen moederziel alleen.

Honderden waterflesjes en papieren bекers stonden of lagen tussen de lichamen. Soldaten en verpleegkundigen liepen rond, deden wat ze konden. Twee soldaten waren bezig matrassen uit een vrachtwagen te laden.

“Ze gaan meer nodig hebben dan een paar matrasjes, denk ik,” bromde papa. Hij keek naar mama. “Binnenkort komen ze weer rond met de pet, zeker? Eén of andere benefiet om die arme sukkels te helpen.”

Mama haalde haar schouders op. “Artsen Zonder Grenzen zit daar allicht al. Om te helpen.” Ze rilde. “Net zoals bij die Ebola-crisis een paar jaar geleden.”

Ze keek opzij naar papa. “Als ze er maar geen fiasco van maken zoals Nieuw Atlantis.”

Mama schokte licht met haar schouders.

“Ze zullen daar wel uit geleerd hebben, zeker?” zei mama. “Dat zou toch moeten. Erger dan hoe ze het bij Nieuw Atlantis verknoeid hebben, kan bijna niet meer.” Ze wierp papa een blik toe.

Papa haalde zijn schouders op. “Luister, van mij mogen die goedgeoeders daar helpen zoveel ze willen, zolang ze die vieze ziekte maar niet naar hier brengen.” Hij knikte even richting Eva. “En zolang ze maar uit mijn zakken blijven deze keer.”

Eva schudde lachend haar hoofd. “Papa toch...”

Ze richtte zich terug op het scherm. Die arme mensen. Het leek wel alsof de hele stadsbevolking daar op straat lag. Ze zag een vrouw in de brandende zon een paraplu boven het hoofd van een roerloze man houden die op een dun matrasje lag.

“Verschrikkelijk,” mompelde ze.

Papa stond plots recht. “Ik ga het gras afdoen. Genoeg miserie voor vandaag.” Hij keek naar mama. “Een koud biertje zou me smaken.”

Mama rolde met haar ogen en volgde hem richting keuken. “Een warme koffie kun je krijgen. Geen bier voor de middag. Als ik een alcoholist in mijn bed had gewild, had ik wel een miljonair met een drankprobleem uitgezocht!”

Eva grijnsde en voelde tussen de kussens van de zetel tot ze de afstandsbediening vond. Ze schakelde de tv uit. Gelukkig was Afrika ver weg.

“Mag ik de vuile was in de wasmand gooien, mama?”

6

Ze werd langzaam wakker. De lakens waren heerlijk warm en zacht. Mama gebruikte sinds kort een andere wasverzachter, en die rook zalig. Eva drukte haar gezicht dieper in het kussen en snoof. Nergens sliep ze zo goed als thuis.

Beneden hoorde ze mama rondlopen, luid meezingend met de radio. Gek mens. Met tegenzin gooide Eva het warme dekbed van zich af. Hoe laat was het eigenlijk? Ze tastte onder haar hoofdkussen en vond haar gsm. Eén tik op de zijkant: het scherm lichtte op. Een selfie van haar verscheen, mond wijd open, tong belachelijk ver uitgestoken. Waarom deed ze dat altijd?

Half tien.

Shit.

Ze had om elf uur met Nora afgesproken in het Wijnegem Shopping Center, en de bus deed er al zeker een half uur over. Ze moest opschieten. Ze trok snel een proper topje en jeans uit de kleine blauwe ladekast achter haar bed en haastte zich naar de badkamer. Vlug een kattenwasje; haar haren zouden vanavond wel aan de beurt komen.

Mama stond in de gang te vechten met de stofzuiger, haar gezicht vuurrood van het sleuren. "Ik ga met Nora shoppen in Wijnegem, mama. Ik ben op tijd thuis voor het eten, hoor!" riep Eva terwijl ze haar jeansvestje van de kapstok griste en in haar schoudertasje graaide om te checken of haar portemonnee er wél in zat. Die vergat ze soms, met gênante taferelen aan de kassa tot gevolg.

"Breng je melk mee, schat? Ik zit bijna zonder."

Eva knikte, gaf mama een snelle kus en trok de deur open. Ze zou moeten rennen.

“Niet vergeten, hé? Melk! Twee bussen!” riep mama nog na vanop de oprit.

Eva stak haar hand in de lucht ten teken dat ze het gehoord had. Mama keek haar nog even na en verdween dan weer naar binnen, richting de wachtende stofzuiger.

Op de bus koos Eva een enkel zitje helemaal achteraan. Het voertuig zoemde zacht, tien jaar geleden waren de laatste dieselbussen vervangen door volledig elektrische exemplaren. Het had wonderen gedaan voor de luchtkwaliteit, maar volgens papa was dat allemaal te laat.

“Het milieu is naar de kloten,” zei hij altijd.

Eva luisterde wel, maar eigenlijk interesseerde het haar niet zo. Volgens haar was het vooral de schuld van de generaties vóór haar, die hadden de rommel gemaakt, niet zij.

7

En ja... papa had gelijk. Het milieu was nog steeds een puinhoop, al deden ze tegenwoordig hun best om het recht te trekken.

Het was bijna vijf jaar geleden dat het gebeurd was, de ramp waar iedereen het nog altijd over had. Er waren toen twee of drie tektonische platen verschoven... welke precies, daar had Eva geen flauw idee van. Aardrijkskunde was nooit haar sterkste vak geweest. Ze wist alleen dat het iets was dat “al eeuwen niet meer gebeurd was”.

Die verschuiving had tegelijk een aardbeving onder water én aan land veroorzaakt. En die onderwaterbevingen hadden een monsterlijke tsunami gecreëerd. Een muur van water die Indonesië, Thailand en zowat alles errond gewoon had weggevaagd.

Boven water had de aarde zich geplooid, gekreukt als papier. Hele regio's waren verzonken. Eeuwenoude tempels. Tropische stranden. Complete steden. Alles weg.

De media hadden het al snel het Nieuwe Atlantis genoemd. Romantisch klinkend, maar de realiteit was allesbehalve dat.

Een stuk van China en de onderste punt van India had een mildere, maar nog steeds rampzalige versie meegemaakt: het land lag niet volledig onder water, maar was uiteen gescheurd in een verzameling kale, nieuwe eilanden.

Onherbergzaam. Leeg.

Maar volgepropt met overlevenden die al weinig hadden vóór het water hen had opgeslokt... en nu nóg minder.

Papa was ervan overtuigd dat de ramp het gevolg was van de klimaatopwarming. En Eva moest toegeven: misschien had hij wel gelijk.

Eva keek naar buiten. De groene, rustige straten van Brasschaat gleden kalm voorbij. Hoe zou het zijn... om op zo'n eiland te moeten leven?

Ze kon het zich nauwelijks voorstellen.

In de eerste maanden na de ramp had de wereld, alweer, massaal geld ingezameld en hulpteams gestuurd. Maar de schade was zo onvoorstelbaar groot dat alle hulp bij voorbaat verloren leek. Een mens kan maar zoveel ellende herstellen... en dit was er v er voorbij gegaan.

De miljoenen lichamen die in het water dreven hadden oude, vergeten ziekten opnieuw tot leven gewekt. Longtuberculose. Pokken. Difterie. En nog veel meer ziektes waar Eva nog nooit van had gehoord. Ze dunden de overlevenden n og verder uit.

Vers drinkwater was schaars tot onbestaande, voedsel bedorven of ziekmakend. Het was alsof de aarde zelf een lijn had getrokken: *tot hier, en niet verder.*

Eva haalde een rolletje muntjes uit haar tas, peuterde het open en liet er eentje op haar tong smelten. Een frisse prikkel die haar dwalende gedachten even tot stilstand bracht. Ze keek naar het voorbijschuivende groen, maar in haar hoofd bleven de beelden hangen die destijds overal op tv waren uitgezonden.

Satellietbeelden die niemand ooit nog zou vergeten.

Uitgestrekte bruine vlakten waar vroeger dorpen stonden. Gebroken bomen als luciferstokjes verspreid over moddervelden. Wegen die nergens meer heen gingen. Bruggen verdwenen. Havens weggevaagd. Niets dan slijk, puin en stilte.

Zelfs de enorme hulpschepen hadden geen plek om aan te meren. Ze moesten kilometers van de kust voor anker blijven. Reddingsboten met voedsel en water geraakten amper vooruit, geblokkeerd door de rottende lichamen die bleven aanspoelen aan de nieuwgevormde kustlijn.

De gedachte alleen al maakte haar misselijk.

Eva dacht terug aan de talloze nieuwsuitzendingen die ze toen met haar ouders had gekeken. Ze was net vijftien geworden, een koppige,

eigenwijze puber, vooral bezig met zichzelf. En toch hadden die beelden zelfs háár stil gekregen.

Een paar nieuwsfloegen hadden een plek gekregen op de hulpschepen. Niet veel, want de ruimte was beperkt. Maar de hele wereld keek mee, veilig vanuit zijn zetel, half dankbaar dat die ramp ver weg was. Mensen hadden gul gegeven, opnieuw, en het voelde bijna alsof dat hen het recht gaf om alles live te volgen.

Ze zagen hoe voedsel en medische hulpmiddelen werden ingeladen, allemaal betaald door die wereldwijde vrijgevigheid. Ze zagen de artsen en verpleegkundigen vertrekken: jonge, vastberaden gezichten, gemengd met de rustige, onwrikbare blik van de ervaren rotten. Mensen die al teveel tragedie hadden gezien en tóch opnieuw vertrokken, gewapend met antibiotica, verbanden, pijnstillers en eindeloos veel moed.

Ook de militaire hulptroepen gingen mee: jonge mannen en vrouwen die tentenkampen moesten bouwen, orde bewaren, en de hulpverleners beschermen. Want waar chaos is, is altijd wel iemand die misbruik probeert te maken van de situatie.

De bus stopte. Een groepje jongeren stapte op: jongens tussen twaalf en zestien, donkere haren, warme bruine ogen. Ze praatten zacht met elkaar en zochten een plekje in het midden van de bus. Ze kwamen waarschijnlijk uit het opvangcentrum, het oude Makrogebouw dat België had omgebouwd tot asielcentrum. De buurt had geprotesteerd, bang voor misdaad, maar uiteindelijk was het allemaal meegevallen. Die mensen waren vooral opgelucht dat ze ergens terecht konden.

De jongens leken Indisch. Rustige types. Met hen had je nooit problemen.

Eva peuterde nog een muntje uit het rolletje, legde het op haar tong en liet de frisse smaak smelten terwijl haar gedachten teruggedreven naar wat er toen allemaal was foutgelopen.

Aanvankelijk leek alles goed te gaan. De enorme schepen, tot de rand gevuld met voedsel en drinkwater. De jonge soldaten vol adrenaline, klaar om tenten te zetten en wegen vrij te maken. De dagelijkse interviews met de hulpverleners op tv, rode wangen, vermoeide glimlachjes, hoopvolle strategieën om de oude ziekten te

bestrijden. Afgewisseld met de doorwinterde artsen met ogen die al veel ellende hadden gezien.

En ja... het was erg geweest. Onvoorstelbaar erg. Maar ze moesten erdoor. Dat was de gedachte toen: *het gaat ons lukken*. De angst was groot, maar het vertrouwen nog groter.

Ze hadden de middelen.

Ze hadden de mensen.

Ze hadden de wil.

Artsen, militairen, reporters... allemaal waren ze het eens geweest: dit werd dé reddingsactie die de geschiedenis zou ingaan als een bewijs van wat de mensheid kan wanneer ze samenwerkt.

De wereld had erin geloofd.

Er was zoveel gegeven, zoveel vrijwilligers, zoveel hulp. Dit móést gewoon lukken. Moeder Natuur had een mokerslag uitgedeeld, maar de mens zou terugslaan, verenigd, vastberaden, onverwoestbaar.

De bus stopte. Eva schrok even op uit haar gedachten. Nog vijf haltes.

Haar blik viel op een oude sticker op de stoel voor haar: een wit vierkant met in zwarte letters "GEEF!". Iemand had er later "aan de rotters" onder gekrabbeld, in rode stift.

Ze slikte.

De schepen... ja. Daar ging het fout. Al dat voedsel, al die mensen, al die moeite, nutteloos. De hulpvaardigheid van de wereld was simpelweg vastgelopen in de werkelijkheid.

Letterlijk.

8

De schroeven van de enorme schepen waren geblokkeerd geraakt door wat het water droeg: duizenden lichamen, resten van dieren, stukken bossen, complete huizen... Het water rond de schepen was geen water meer geweest, maar een verstikkende, stroperige brij.

Een rode, misselijkmakende soep.

Maar zelfs toen bleven de hulpverleners proberen. De echte durvers, zij die per se wilden doorzetten, lieten boten zakken. Kleine rubberbootjes, bemand met mannen en vrouwen die zich moedig tegen de onvermijdelijke walging verzetten.

Ze hadden stokken gebruikt om zich een weg te banen, duwend tegen wat ooit mensen waren geweest. De kleine schroeven van de bootjes draaiden nergens meer in rond. Er was geen water, alleen maar weerstand.

Op tv thuis had Eva gezien hoe ze wankelend in de gele bootjes stonden, kokhalzend, de lucht vol met die stank die zelfs door het scherm leek te kruipen.

Kilometers ver.

Niets dan rottigheid.

Tot aan de horizon.

En toch hadden ze niet opgegeven.

Nadat de schepen muurvast kwamen te zitten, probeerden ze het vanuit de lucht.

Drie grote tweemotorige helikopters stegen op vanop de vliegdekschepen, die op veilige afstand van de stankbarrière waren gebleven. Een laatste hoop. Een laatste poging.

Maar de natuur besliste anders.

Duizenden vogels, aangetrokken door de lijken waaraan ze zich tegoed deden, schrokken op van het lawaai en vlogen massaal tegen de toestellen aan.

Drie opgestegen.

Drie neergestort.

Miljoenen euro's verloren.

Soldaten verloren.

En opnieuw: geen stap dichterbij de overlevenden.

Daar, in die chaos, werd het pijnlijk duidelijk dat niemand dit had kunnen voorzien. Niemand had rekening gehouden met zo'n ravage. Zo'n tsunami. Zo'n wereld die letterlijk in stukken brak.

Maar stoppen?

Niet nu.

Niet terwijl de wereld meekeek.

Niet terwijl iedereen nog geloofde dat redding mogelijk was.

De bel van de bus rinkelde. Eva keek op en zag dat de jongens opstonden: hun halte. Het opvangcentrum.

Buiten stond een groepje mensen aan het hek, een spandoek omhooghoudend:

"EIGEN VOLK VOORUIT!"

Zwarte, slordige letters.

Ze zuchtte. Die zogenaamde "patriottische" nieuwe partij... hoe noemden ze zich ook alweer? **België Vooruit**, of zo. Een bende egoïsten vermomd als wereldverbeteraars.

De jongens leken de boodschap niet te snappen, gelukkig maar. Eén van hen keek even achterom. Eva glimlachte. Hij glimlachte verlegen terug en sprong de bus af.

Die kinderen hadden al genoeg meegemaakt. Moesten ze hier dan óók nog met haat geconfronteerd worden?

Ze leunde weer achterover en liet zichzelf verder terugzakken in de herinnering.

De reddingsschepen zouden naar alternatieve havens varen werd beslist. Daar zouden de artsen, goederen en soldaten aan land gaan... en zich dan over land een weg banen.

Maar de schepen bleven liggen. De schroeven zaten nog steeds muurvast. En niemand, écht niemand, wilde nog vrijwillig een rubberboot in om door die afschuwelijke brij te waden.

De heldenmoed van die eerste dagen was gesmolten als sneeuw. Dagen gingen traag voorbij. Niets bewoog. Voorraad werd slecht. Mensen werden ziek.

En overal hing die stank.

Die verstikkende geur van dood en ontbinding, die in alles kroop.

Een geur die ze zelfs jaren later nog in hun dromen roken.

En toch, ondanks alles, vertrokken er opnieuw hulpschepen. In stilte dit keer, kleiner in aantal, zonder camera's of grootspraak. Niet om slachtoffers te redden, maar om de redders zelf terug te halen.

Van de eens zo heroïsche artsen, militairen en verslaggevers bleef amper een groepje over. Mensen met ingevallen wangen, hun huid vol insectenbeten van de vliegen die zich ongeremd hadden voortgeplant. Hun neuzen voor altijd getekend door de stank van de zee waarin ze dagenlang hadden gedobberd.

De grote schepen zelf bleven achter, machteloos rondrijvend in de stinkende massa. Niemand kon ze bevrijden. Tijd zou het moeten oplossen, ooit zou de dikke brij verteren en zouden de schroeven weer vrij komen. Maar tegen dan... was niemand nog geïnteresseerd in die hulpreuzen, ooit symbool van hoop.

Het duurde vier rampzalig lange weken voor de eerste teams de overlevenden eindelijk via land bereikten.

En toen was het veel te laat.

Ziekten hadden vrij spel gehad. De meeste mensen waren al verzwakt door de erbarmelijke omstandigheden vóór de tsunami toesloeg, en nu waren ze nog maar schimmen van zichzelf.

Toen er uiteindelijk berichten opdoken over kannibalisme... over aanvallen op hulpverleners die hun laatste krachten nog probeerden te geven...

keerde de wereld zich af.

Niet uit kwaadheid.

Uit uitputting.

Nieuwsuitzendingen besteedden steeds minder aandacht aan het fiasco.

Kijkers konden het niet meer opbrengen om nog te kijken. Het was alsof iedereen collectief besloot:

Genoeg. Meer kunnen we niet dragen.

De wereld had zijn best gedaan.

Ze hadden gedoneerd, geholpen, gebeden... en toch was het misgelopen.

Veel mensen waren daarna verbitterd geraakt. Nieuwe rampen? Nieuwe crisissen? Men had nauwelijks nog geduld. *We hebben al zóveel gegeven.*

Het was alsof iedereen collectief besloot dat de wereld even op pauze moest.

En terwijl Azië nog nasidderde van de natuurramp, barstte in China een burgeroorlog los. En bizar genoeg leefde Europa plots op: economie in de lift, milieu bovenaan de agenda, partijen die eindelijk kerncentrales durfden sluiten en écht investeerden in groene energie.

Een klein lichtpuntje in al die duisternis.

Eva keek naar buiten. Gelukkig reed zij rond in een van die stukjes wereld die overeind waren gebleven.

Haar handtas trilde. Ze ritste het franjes-tasje open en viste haar gsm tussen de rommel vandaan.

Een bericht van Nora: ***‘Waar zit je?’***

Eva glimlachte. Natuurlijk. Nora en ongeduld, één pakketje.

Ze keek naar buiten. In de verte verscheen de parking van het Wijnegem Shopping Center.

‘Bijna daar!’ tikte ze snel terug.

Papa zei altijd lachend: “Jullie hebben geen tien vingers meer nodig om te typen tegenwoordig. Jullie tikken een hele encyclopedie bij elkaar met twee duimpjes.”

Papa toch.

Eva drukte op het belknopje en ging rechtstaan. De bus vertraagde. Op het perron stond Nora, blik naar beneden gericht, volledig verdiept in haar gsm. Haar zwarte, krullerige haar stond vandaag in alle richtingen. Haar outfit... tja. Nora’s gevoel voor mode was een avontuur op zich. Een lange rok, een geel topje, een paars vestje, het leek alsof iemand een regenboog had opgegeten en daarna een garderobe had uitgekotst.

De bus zuchtte, de deuren gingen open.

“Schááát-tie!” Nora vloog op haar af en omhelsde haar alsof ze elkaar jaren niet hadden gezien. Voor Eva naar adem kon happen, plantte Nora een dikke, veel te enthousiaste kus op haar mond.

“Jakkies, Nora!” Eva duwde haar weg. “Straks denkt iedereen nog dat we een koppel zijn, stommerik!”

Nora viel bijna dubbel van het lachen. “En dan? Laat ze maar denken wat ze willen.” Ze gierde. “Oh my god, je gezicht! Ik ga echt pissen van het lachen!”

Eva keek snel om zich heen. Weinig volk, gelukkig.

“Ja ja, lach jij maar. Ik ga al naar binnen.” Ze schikte de riem van haar handtas diagonaal over haar borst en keek Nora streng aan.

Die stond nog steeds half voorovergebogen te hikken.

“Kom je?”

Eva draaide zich al om en liep richting de dichtstbijzijnde ingang. Zonder te wachten. Zoals altijd, als Nora in clownmodus stond.

9

De vriendinnen ploften neer aan een tafeltje voor vier, niet ver van de lange houten bar. Eva was opgelucht dat ze eindelijk haar boodschappentassen kon neerzetten. Die nieuwe, “versterkte” papieren zakken met harde touwtjes sneden bijna haar vingers af.

Ze zette de twee zwaarste zakken op de grond, naast haar voeten en legde nog drie kleinere op de lege stoel naast haar.

Haar buit.

Ze keek even naar haar handen. Bleke, ovale plekken afgelijnd door knalrode striemen.

“Jakkes. Ik lijk wel besmettelijk.” Ze hield haar handen omhoog zodat Nora ze kon zien.

Nora keek op vanachter de gigantische gele papieren zak op haar schoot. Beide armen zaten er tot aan de ellebogen in, alsof ze in een schattendoos op een rommelmarkt graaide. Haar gezicht vertrok komisch.

“Ieuw! Houd die lelijke dingen weg van mij, ik wil niet besmet raken.” Zonder op te kijken groef ze verder. “Waar zit dat ding?”

Dat rare “tong-vanuit-de-mondhoek”-gezicht verscheen. Dat deed ze altijd als ze geconcentreerd was.

“Gevonden!”

Triomfantelijk haalde ze een lange lap stof uit de zak: een handgemaakte paarse sjaal, zo paars dat het pijn deed aan de ogen.

Ze scheurde het prijskaartje eraf, zwierde de sjaal een paar keer rond haar hals en keek verwachtingsvol naar Eva. “En? Wat vind je ervan?”

Eva kneep haar ogen samen alsof ze in een felle lamp keek.

“Ik neem alvast een Dafalgan. Ik voel een migraine opkomen van al dat kleurgeweld. Dit is een terroristische aanslag op mijn ogen.”

Nora haalde onbewogen haar schouders op. “Ik vind dat hij bij mij past.”

Eva knikte ernstig. “Oh ja. Hij maakt de look helemaal af.” Ze barstte in lachen uit. “De regenbooglook.”

Nora giechelde en tikte met de punt van haar sjaal tegen Eva’s schouder.

“Pestkop. Jij bent gewoon jaloers omdat jij Miss Saai bent.”

Ze keek rond, op zoek naar een menukaart. “Wat gaan we doen? Iets drinken of ook iets eten? Ik sterf van de honger.”

Eva wierp een blik op haar horloge. Na één uur al.

“Ik eet mee. Maar niet te veel, mama maakt vanavond bloemkool met witte saus.”

“Gelukzak.”

Nora stond recht, griste een menukaart van een naburig tafeltje en plantte zich opnieuw neer. “Ik heb al gekozen. Hier.”

Eva nam haar tijd. “Wat neem jij?”

“Croque monsieur. En eerst een koffie.” Nora likte overdreven haar lippen af. “Mijn maag knort tegen dertig per uur.”

Eva lachte. “Ik wou nét hetzelfde nemen. En een koffie verkeerd om te starten.”

Nora zag een serveerster aan de bar en wuifde haar flamboyant dichterbij. “Ik val dood als ik niet snel iets binnenkrijg. Shoppen zuigt al mijn energie op.”

Op dat moment kwam een gezin binnengewandeld: drie volwassenen en een handvol jonge kinderen. Een van de vrouwen, blond, stevig gebouwd, manoeuvreerde een buggy met verrassend veel behendigheid tussen de tafeltjes door.

“Blijkbaar ben ik niet de enige met een hongertje,” fluisterde Nora spottend.

Eva moest op haar lip bijten om niet luidop te lachen. Nora was soms écht grof.

Ze keek naar het kleine meisje in de buggy. Het kind zat stil rond te kijken, een versleten speelgoedkonijn stevig tegen zich aangedrukt.